או היתר זריקה שנינו או היתר אכילה שנינו

חזקיה אמר היתר שחימה שנינו ר' יוחנן אמר

"היתר א אכילה שנינו א"ר זירא לא דייקא מתני

שדלא כחזקיה ודלא כרבי יוחנן תנן שלנה

ושנטמאת ושיצאת מ לאו דלן דם וקתני אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו מ לא דלן

בשר יו אבל דם איזדריק מש"ה קתני אין מועלין

בו תנן ואיזו היא שלא היתה לה שעת יו הכושר

לכהנים שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה

ושקבלו פסולין וזרקו את דמה ה"ד יו אילימא דזרקוהו פסולין וקבלוהו פסולין ל"ל עד דאיכא

תרתי אלא לאו דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים

מוקתני מְועלין בו ש"מ היתר זריקה שנינו

מתקיף לה רב יוםף ואי ם"ד איכא לפלוגי הכי הא דתגן התם ®חמאת פסולה יאין דמה

מעון כיבום בין שהיתה לה שעת הכושר

בנון בבום בן החוותי לה שעת הכושר ונפסלה ובין שלא היתה לה שעת הכושר ונפסלה יו אי זו היא שהיתה לה שעת הכושר

ונפסלה שלנה ושנממאת או שיצאה איזוהי שלא היתה לה שעת הכושר שנשחמה חוץ

ילמקומה חוץ לזמנה ושקבלו פסולין וורקו את

פסולין יש הוא דאין דמה מעון כיבום הא קבלוהו יש

יורקו כשרים דמה פעון כיבום קרי כאן (b) וזרקו כשרים דמה פעון ביבום לאו דוקא אשר יזה מדמה סגולא שכבר הוזה אלא לאו דוקא

רמה היכי דמי אילימא דקבלוהו פסולין

ב א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה א: בא ב מיי פ״ח ג ומיי׳ שם הלכה זן:

שימה מקובצת (דף קב ע"ל): כן לא כחזקיה (ו', יו, כר' אות ד' ד' נמחק:
גן ושיצאת מאי לאו דלן
הדם וקתני: זן לא דלן בשר
גליון ואי קשיא הא תני לעיל לן דמה אף על פי שחזר ין יומה אוי על פי שהוו וזרקו מועלין וי״ל דאיכא לאוקמי כגון דשחט סמוך לשקיעת החמה דלא הוי לשהות ליוור אפילו למ״ד היתר זריקה שנינו בעינן שיהא שהות ביום לזרוק שיהא שהות ביום לחדוק כדמוכח לקמן: הן בשר. עי' תוס' מנחות (דף קנ ע"ל): ו) שעת היתר תיבת הכושר נמחק: ו) ה"ד אי דקיבלוהו פסולין וזרקוהו פסוליז ל"ל: מו כשרים. ס"י פסולין ליין לשורם. סיי וטעמא דקיבלוהו פסולים וזרקוהו כשרים הא קבלוהו כשרים וזרקוהו פסולים אין מועלין ש"מ כו": ען ונפסלה ואי זו: ין חוץ לזמנו וחוץ . למקומו ושקבלו: י**ה**] פסולין לנקומו ושקברו: ימן פסולין קיבלוהו פסולין וזרקוהו פסולין הוא: יבן קיבלוהו כשרים וזרקו כשרים ס"א פסולים דמה: יגן שזרק הדם פסולים דמה: ען שזרק הדם אות נ' נמחק: יון אח"כ אין מועלין כצ"ל במקום תיבות אפילו הכי: עון לר"ש לכך נ"ל דבין תיבת וי"ל ל"ש ותיבות לכולי עלמא נמחק: . עון קדשי ה' עד לאחר זריקה שנינו לא דייקא מתני' לא כחזקיה ולא ראז נאכלת הבשר לבעלים יאו נאכלון וובשו לבעלים או: יוז יאכל עד לאחר תיבת אלא ל"ש ונמחק: יתו פקעי מיניה קדשי הי דכזרוק דמי וא״ת למ״ד היתר שחיטה א"כ אמאי קרי ליה היתר לכהנים וי"ל דר"ל היתר לעבודת הכהנים דהיינו קבלה דמקבלה ואילך מצות כהונה וא"ת א"כ כי: יט] לומר היתר קבלה כי: ל] בהיתר שאז נראה לקבלה וי"ל והשאר נמחק: בהנים כדפרישית וא״ת: לכן בהכשר וא"ת. תיבת וא"כ נמחק: **כנו** הויא וא״כ נמחק: לגן הויא השחיטה תיבת היתה נמחק: לדן שנינו. גליון בתוס׳ השוויטה וניבת היונה **כד**ן שנינו. גליון כת״י כתוב ור״ל

היתר זריקה ורבי

היותי היקה ורבי יחובן
(דף ועיין תוספות לקמן
(דף ו' ע"צ) ד"ה בשר:
כסן כלומר לר' יוחנן קשיא
ממתני': כון מה"ד מאי
לאו דלן כו' וש"מ דהיתר

וריקה: לון בבשר נמי עד:

כתו בפסול דאע"ג אות ו'

נמחק: לען הקפיד להאריך נמחק: לען הקפיד להאריך עליו אלא כו׳ לר״י דעדיף מינה שקיל וטרי הס״ד ותיבת דפריך נמחק: (1 בשר ומשום הכי אין: (1) כך

היתה סברת המקשה ומ״מ משני לא דלן בשר כך נראה: (כן תיבות עד דאיכא

לגן תיבת נמחק: (ד) דסוגיא אם תמצא

לומר דהיתר אכילה שנינו והפי' כך הוא או דקבלו פסולין או זרקו פסולים או

שמעון גופיה אלמא מיבעיא ליה אפילו לר"ש מוז וי"ל לכולי עלמא דבין לר"ש ובין לרבנן קבעי דלא פליגי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין אכילה לא ואיכא למיבעי אליבא דתרוייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פקעי "קדשי שון קדשים עד לאחר זריקה או לאידך גיסא דע"כ לא קאמרי

רבנן לאו כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין משום דלה קרינן בה אשר יאכל (ויקרא יא) יש אלה לאחר זריקה אבל הכא ליוקת של מכנו למונה אל קם מכני הכנו כיון דעומד ליזרק מיד פקעי י₪ קדשי ה׳ דכורוק דמי וא״ת כי היכי דקאמר היתר זריקה [שנינו] כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר ישו כי נעשית השחיטה ח) בהיתר כן היתר קבלה [שנינו] כלומר שבא לידי [היתר] קבלה וי"ל דלא דמי דגבי זריקה שייך שפיר לשון היתר זריקה לפי שכשנתקבל בהכשר אז מותר לורוק ואם נתקבל בפסול אסור לורוק כי נמי נשחט בפסול אין אסור לקבל הלכך לא שייך לומר היתר קבלה אלא היתר שחיטה כלומר שנעשה השחיטה בהיתר וקרי ליה היתר לכהנים לפי שהוא היתר לעבודת כהנים כאו וא"ת למ"ד היתר שחיטה שנינו שחט בלפון וקבל בדרום אמאי מועלין כיון שנעשית השחיטה בהיתר י"ל דמיירי כגון שקיבל קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה השחיטה בהכשר לפשיוח"כ כששחט ביום חרק בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לשקיעת החמה עד שהוצרך לזרוק בלילה ואם כן לא כגו היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים: חזקיה אמר היתר שחימה שנינו יו רבי יוחנן אמר היתר אכילה

ברבְי יוחגן. כלומר כהוי כרבי יוחגן דקשיא ממתני׳ וכחזקיה לא דייקא: מולאו דדן דם וקתני אין מועדין וש"ם היתר וריקה שנינו. דאי היתר אכילה היה לו למעול אפילו בבשר יו עד לאחר זריקה שאו ראוי

וזרקו

לאכילה וקשיא לר' יוחנן כחזקיה לא דייקא מדנקט לן דמה ולא נקט רבותא טפי כגון קיבל בפסול ייש ואע"ג דליכא אלא שחיטה בהכשר מ"מ אין מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ק ולא הקפיד ניש עליו אלא על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפריך מינה: לא דדן בשר. שם ומשי מיעלין דאיכא היתר אכילה וא"ת ומאי ס"ד דמקשה והא פשיטא הוא דמצי לתרץ כן י"ל דסברא הוא דמיירי בלן דם דומיא דסיפא דלא היתה לו שעת היתר לכהנים דחשיב קיבלו פסולים וזרקו דמן אלמא מיירי בפסול דם ורישה דומיה דסיפה כך לאו נרחה למורי ה"ר פרץ שי": שקיבלו פסולין וזרקו את דמה. יס"ג כן ה"ד אי דקבלו פסולין או זרקו פסולין ל"ל לבו עד דחיכה תרתי אלה להו דקבלו פסולין

לגז דוקא וש"מ היתר זריקה שנינו וה"פ דסוגיא לה אתיא לומר דהיתר זריקה שנינו והפי׳ כך הוא אי [דקבלו] פסולין 0 [או זרקו פסולין] ר״ל או דקבלו כשרים וזרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל״ל להו עד דאיכא תרתי כלותר אמאי תני כלל ליזי⁰ [קבלה] בפסולין ליתני זריקה בפסולין ליחוד דהוי משמע דאפילו נעשית הקבלה בהכשר מועלין משום דהיתר אכילה את כלו לנו ניחא למימר דלא זו אף זו קחני בכה"ג דקבלו לזו בפסולין וזרקו בפסולין חד מילחא היא אלא לאו קבלוהו פסולין דוקא הא קבלוהו כשרים שנינו ולא ניחא למימר דלא זו אף זו קחני בכה"ג דקבלו לזו בפסולין וזרקו בפסולין כל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דחנא וזרקו פסולין דאיכא היחר זריקה אין מועלין וש"מ היחר זריקה שנינו וא"ח א"כ ל"ל למיחני וזרקו פסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דחנא וזרקו פסולין מהיכה היתה מיקם מין מועלין זש מי היתף שפטר זמ על כל למימני זהלקו פסולין בפורין בפורין מועלין דוקחיי ל ממני הית לאשמועינן דקבלוהו דוקא וה״ק אע״ג דורקוהו פסולין אי קבלוהו פסולין נמי הוא דמועלין דלא הוה ליה היתר זריקה הא קבלוהו לשים (לפסול) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר פסולין אין מועלין אע״ג דאין לו היתר אכילה כיון דאיכא היתר זריקה מ״מ קשה דאי נמי תנא קבלוהו לשים (לפסולי) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר זריקה שנינו דמשמע הא קיבלוהו ש כשרין ליש מיד אין מועלין כי היכי דהוה פריך ל״ל למימני קבלוהו פסולין ש כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר אר קם שנה הצמעות שמי לפיר למיתני מאז זרקו פסולין דאי לא תנא אלא קבלוהו פסולין ס"ד אמינול דה"ה כי נמי קבלוהו כשרין וזרקו פסולין דמועלין משום דהיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין מש עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילך מלוח כהונה קמ"ל הא דמני זרקוהו פסולין דע"כ היתר זריקה שנינו דאי היתר אכילה שנינו ל"ל למיתני קבלוהו פסולין אלא ודאי היתר זריקה שנינו ותנא זרקוהו לומר מש כי נמי זרקוהו פסולין דוקא קבלוהו פסולין הוא דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מיז לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא כמ"ד היתר שחיטה שנינו בסורן יותם קבמה בסורן האל יותר שחיטה ואפ"יה מועלין: בתקיף דה רב יוסף אי ס"ד איבא דפדוגי הבי. כלומר שמחלקין כך לומר דקבלוהו מסו דוקא מכח קושיא דלמה לי למיתני תרתי: חשאת פסודה אין דסה כו'. דכתיב וכל חטאת אשר יזה מדמה על הבגד תכבס ודרשיען בראוי להזות לאפוקי חטאת ש פסולה מוז קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וזרקו כשרים דמה טעון כיבוס מוז דלגבי מעילה יש לדקדק כך 🕫 דבקבלו כשרים חרקו פסולין אין מועלין וכיון שבאת 🤄 לומר תרוייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר החה אלא לאו דוקא כלומר אלא ש"מ דאין לדקדק על זה דהא דקתני זרקו פסולין לאו דוקא מש ואגב קבלוהו נקט ליה ה"ינ 🗣 גבי מעילה מרוייהו לאו דוקא ולעולם הימר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו מש אגב זרקוהו נקט ליה:

עד דאיכא נמחק: 10 כלל קבלו פסולין ליתני זרקו פסולין לחוד דהוי: 10 דקבלו פסולין וורקן פסולין חד בלתא הייה בלתא הייה דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבלוהו פסולין כלומר דוקא קבלוהו פסולין מועלין אבל הא קבלוהו כשרים דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבורהו פסולין כלומר דוקא קבורהו פטרים, בקרוהו כשרים בארב הא קבלוהו כשרים באיכה האם לא אמרינן תיבת כי נמחק: אביכה את אמרינן תיבת כי נמחק: אביכה שהעה איתר דוקה נמון קבורה פסולין משום עבודה: מסן לומר דכי נמי: מזן מועלין ואפילו זוקו פסולין לאפוקי: מסן פסוליה בשניה בילו מון כיבוס היבי מחיבים לא אובי קשיא למה לי: מסן פסולה השרים: מסן דבילוהו מסולין האף אדיכ קשיא למה לי: מסן פסולה השרים: מסן דבילוהו כשרים: משום עבולהו פסולין אבל קבלוהו כשרים ועדיין לא נורק טעון כיבוס ה"נ: מסן דוקא אלה ליב מעלים אבב: או היסר זריקה שנינו. דאע"פ ששחט כראוי בעינן דתהוי קבלה נמי בלא פסול וכיון דקיבל כראוי הותר לוריקה דאע"ג דעדיין לא מרק דמו הוי כאילו נזרק בהיתר דכל העומד ליזרק כזרוק דמיג" דכיון דנתקבל בכוס כראוי ונראה לזריקה שוב אין בו מעילה: או היסר אכילה שנינו. דאע"ג

דנשחט ונתקבל כראוי לעולם לא יצא מידי מעילה עד יגו שמרק הדם דיש בו שעת היתר אכילה לכהנים ואם אירע (ב) בו שום פסול ידו ד) אפילו הכי אין מועליו. והשיבו בר קפרא דחזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: מאי לאו דלן הדם. שנתקבל בכום כראוי ואח"כ לן קודם זריקה וקתני אין מועלין בהן משום דכל העומד ליזרק כזרוק דמי וש"מ היתר וריקה שנינו: לא דלן בשר. חוץ לומנו: אבל דם איזדריק. ולהכי אין מועלין בו דיש בה היתר אכילה לכהנים כר' יוחנן: ל"ל עד דחיכה פרפי. בפסולין קבלה וזריקה בקבלו פסולין לחוד סגי נפסל בו: אלא לאו דקבלוהו פסולין ואף גב דורקוהו כשרים מועלין בו. הואיל ונתקבל בפסול דלא היה בו היתר זריקה דלא הויא קבלתו כראוי וטעמא דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקבלוהו כשרים הותר לזריקה ומש"ה אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו: מחקיף לה רב יוסף. לעולם אימא לך דאפילו קיבלוהו כשרים וזרקוהו פסולין נמי מועלין בו דהיתר אכילה שנינו דאי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי כדאמר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אף על גב דורקוהו פסולין אין מועלין בו דדוקא קתני אלא הא דתנן בזבחים חטאת

פסולה שניתו דמה לי על הבגד אינו טעון כיבוס כדכתיב בחטאת כשרה ואשר יזה מדמה על הבגד תכבס וגו' (ויקרא ה'): שלן. הדם או הבשר דה"ל שעת הכושר אי למר כדאית ליה היתר שחיטה אי למר כדאית ליה היתר אכילה: קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלוהו כשרים וזרקו פסולים. או איפכא דמה טעון כיבוס והא דתני קבלו פסולין דוקה קתני פסולין ולה כשרים: קרי כאן השר יום מדמה ולה שכבר הווה. כלומר השר יוה מדם העומד להזות דעדיין לה נעשית מלותו ההוא הוא כשניתו ממנו על הבגד קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס ולא שכבר הוזה דלאחר הזאה אין המותר טעון כיבוס דמאחר שמרק ביון זרקו כשר בין זרקו פסול אינו טעון כיבוס אלא ודאי הא דקתני במטאת בין זרקו כשר בין זרקו פסולין לאו דוקא דאפילו קבלו כשרין וזרקו כשרין אין דמה שקבלו פסולין וזרקו פסולין לאו דוקא דאפילו קבלו כשרין וזרקו כשרין אין דמה טעון כיבוס אחר זריקה אע"ג דהויא מטאת כשרה הואיל וכבר הוזה אבל קודם

זריקה טעון כיבוס כדין חטאת כשרה דטעון כיבוס (אפילו) בין קבלה ווריקה:

לג.], ג) [מנחות קב:], ד) נ״א אח״כ אין מועלין, ד) מדמה אח״כ אין מועלין, ד) מדמה ל״ק, ו) בראוי להזאה הכתוב מדבר והס"ד ל"ק, ז) קדשי ה' עד כו' ל"ה, ה) בהכשר וא"כ עד כרי ליק, ח) בהכשר וח"כ הל"ל היתר קבלה שנינו כלותר כרי ז"ק, ט) [ז"לוח"מ], י) לרי יוחנן קשיח ממחנרי ז"ק, כ) ומ"ה אין כרי ז"ק, () [או דקבלו כשרים חרקו כרי ז"ק], מ) ז'יק, כו ז'יק, ס כשרין אין מועלין דאל"כ הוי פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כר ז'יק, ע) פסולה הס"ד ואח"כ ד"ה קבלו פסולין כו' כמו דלגבי מעילה כו'. ז"ק, ב) דבקבלוהו. ז"ק, ל) לומר

תורה אור השלח

ו. כּל אֲשֶׁר יִגַּע בִּבְשָּׂרְהּ יִקְדָשׁ וַאֲשֶׁר יִזֶּה מִדְּמָהּ עַל יִוֶּה עָלֶיהָ אשר תַבַבַּס בַּמֶקוֹם קַדשׁ:

הגהות הב"ח

(d) גמ' הא קבלוהו או זרקו כשרים: (כ) רש"י ד"ה או היתר אכילה וכו' ואם אירע אח"כ בו שום פסול אפ"ה dין:

מוסף רש"י

י חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוס. דכתיג אשר בראוי להואה הכתוב תקל כלמה לאחר שנת מדלר (זבחים צב.). שעת הכושר. לזריקה (שם). שלנה. דמה (שם). ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. ושקבלו פסולין את דמה המקבנו שפוכן מתו דתה גרסינן ולא גרסינן וזרקו, דהא אפילו כשרה שנימו מדמה לאחר זריקה על הבגד אין לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס, כדאמרינן אשר זה פרט לזה שכבר החה (שם).

רבינו גרשום

איתקוש אהדדי ומחד קרא . נפקי מאם האכל וגו׳. נפקי מאם האכל הגו. במסכת זבחים: ראה מה אתה שואלני. כלומר שים דעתך שתשאלני כהוגן. ושאלו שעת היתר לכהנים דתנן היתר שחיטה שנינו או דתנן היתר שהיטה שנינו או
היתר זריקה שנינו
כדפרשינן לעיל והשיבו
חזקיה ורבייוחנן פליגיבהא
מילתא: היתר אכילה. נמי
פרשינן לעיל. לאו דלן דם. בכוס וקתני אין מועלין משום דכל העומד ליורק מדוק דמי ש"מ היתר זריקה שנינו: אבל דם איזריק. והוה ביה היתר אכילה וכר יוחנן: למה ליה עד דאיכא יותן: קבלו פסולין וזרקו פסולין. בקיבלו פסולין טמאין או בעלי מומין לחודיה סגיא דנפסל אלא לאו דקבלו פסולין. ואע"ג לאו זקבלו פטולן. ואני ג דזרקוהו כשרים מועלין בו הואיל וקבלו פטולין ולא היה לו היתר זריקה וטעמא דקיבלו פטולין הא קיבלו

. כשרים אע״ג דורקו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקיבלוהו כשרין הוה ראוי לזריקה מעליא אלמא היתר זריקה שנינו: אי ס״ד דאיכא לפלוגי הכי. כדקאמרת דבקיבלוהו פסולין לחוד סגיא ולמידק מינה כדקא דייקת: אלא הא דתנן. בזבחים (פע בניאן חטאת הבגד או קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס ולא שכבר הוזה הזאה דהיינו וריקה אין טעון כיבוס אלא מאחר דורקוהו בין כשרין בין פסולין אין טעון כיבוס אלא שקבלו פסולין וזרקו פסולין דהכא לאו דוקא. ומ״ט תנייה אגב דתנן פסול דנשחטה